

Паниум — номер три

Видението и определеното време: пророчески паралел

Jeff Pippenger

2025-02-28

Притчата за десетте девици се повтаря до най-малката буква в историята на стоте четиридесет и четири хиляди. Втора глава на Авакум излага същността на притчата, когато посочва видението, което говори в края.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъда изобличен. И Господ ми отговори и каза: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време; но накрая то ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее. Ето, душата на онзи, който се превъзнася, не е права в него; а праведният чрез вярата си ще живее. Авакум 2:1–4.

Стих двадесет и седми от Даниил единадесета глава също посочва „определеното време“.

И сърцата и на двамата тези царе ще бъдат устремени към зло, и ще говорят лъжи на една трапеза; но това няма да успее, защото краят ще бъде още в определеното време. Даниил 11:27.

„Видението“, което се установява от Рим, е „за определено време“, а двамата царе, чието сърце е насочено към вършене на зло и към говорене на лъжи на една трапеза, обозначават пророчески ориентир, който настъпва, преди видението да „заговори“. Преди определеното време двама царе говорят „лъжи“, а когато видението заговори в определеното време, то не лъже. Определеното време е неделният закон в САЩ, а срещата на трапезата отбелязва началото на пророчески период. „Видението“ се изпълнява в историята при неделния закон, но то е установено преди настъпването на неделния закон. Това е очевидно, защото на верните е казано да чакат видението и им е казано да разгласят видението. Те не биха могли да го разгласят преди изпълнението на видението, ако видението още не беше установено.

Еремия представя онези, които „чакат“ видението:

Господи, Ти знаеш; спомни си за мене и ме посети, и ми отмъсти за гонителите ми; не ме отнемай в дълготърпението Си; знай, че заради Теб понесох укор. Думите Ти се намериха, и аз ги изях; и словото Ти ми беше радост и веселие на сърцето ми; защото се наричам с Твоето име, Господи Боже на Силите. Не седях в събранието на присмивателите, нито се веселих; седях сам поради ръката Ти, защото Ти ме изпълни с негодувание. Защо болката ми е непрестанна и раната ми — неизцелима, която отказва да се излекува? Нима ще бъдеш за мене съвсем като лъжовен поток и като води, които пресъхват? Затова така казва Господ: Ако се върнеш, тогава ще те възстановя и ще стоиш пред Мене; и ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като устата

Ми; нека те се върнат при тебе, а ти не се връщай при тях. И ще те направя за този народ укрепена медна стена; и те ще воюват против тебе, но няма да ти надвият; защото Аз съм с тебе, за да те спася и да те избавя, казва Господ. И ще те избавя от ръката на нечестивите, и ще те изкупя от ръката на страшните. Еремия 15:15–21.

Неделният закон в САЩ е мястото, където се отбелязва символът на „помненето“. Там съботата, която винаги трябва да се помни, става последният изпитателен въпрос. Там блудницата на Тир, която е била забравена, бива спомнена. Там Бог си спомня греховете на Вавилон и ѝ въздава двоен съд.

Ориентирът, при който е разположено говоренето, е неделният закон в САЩ, защото там земният звяр „говори“ като змей. При същия ориентир ослицата в пророческата линия на Валаам „говори“. Когато Йоан Кръстител се ражда, баща му Захария, който е бил по Божествен начин възпрепятстван да говори, „проговаря“.

И стана тъй, че на осмия ден дойдоха да обрежат детето; и го нарекоха Захария, по името на баща му. А майка му в отговор каза: Не така; но ще се нарече Йоан. И ѝ рекоха: Няма никого между рода ти, който да се нарича с това име. И правеха знаци на баща му как би желал да се нарече. А той поиска дъсчица за писане и написа, казвайки: Йоан е името му. И всички се зачудиха. И веднага устата му се отвори и езикът му се развърза; и той заговори и славеше Бога. Лука 1:59–64.

При неделния закон в САЩ смъртоносната рана на папството се изцелява и тя става осмото царство, което е от седемте, когато САЩ, чийто президент Доналд Тръмп е осмият президент, който е от седемте. В същия момент сто четиридесет и четирите хиляди биват издигнати като знаме. Сто четиридесет и четирите хиляди са осмата църква, която е от седемте. При неделния закон числото осем е отбелязано, и на осмия ден Йоан бе обрязван и Захария проговори. Захария означава, че Бог е „спомнил“. Неделният закон е фалшификат на истинската събота, която трябваше да бъде „помнена“. При неделния закон блудницата Тир бива „спомнена“. Именно при неделния закон Бог „си спомня“ греховете на Вавилон и удвоява нейния съд.

Еремия представлява онези, които претърпяха първото разочарование и които чакат видението, което се бави. Той представлява верните, които стават Божии уста в определеното време, когато видението говори и не лъже. Видението, което говори в определеното време, е предшествано от двама царе, които си говорят лъжи един на друг на една трапеза. Това събитие предшества неделния закон и следователно се случва в историята на Паниум, както е изложено в стихове тринадесет до петнадесет, което е същият период, когато „грабителите на народа“ утвърждават „видението“.

И в онези времена мнозина ще се надигнат против южния цар; и насилниците измежду твоя народ ще се въздигнат, за да утвърдят видението; но ще паднат. Даниил 11:14.

„Разбойниците“ са Рим, а Рим в последните дни е католицизмът. Папата утвърждава видението и прави това в периода непосредствено преди неделния закон. Той прави това, като се намесва в битката при Паниум, където Тръмп надделява над Путин. Битката се е

състояла през 200 г. пр. Хр., същата година, в която езическият Рим навлиза в пророческата история. Помпей Велики завладява Йерусалим през 63 г. пр. Хр. Това събитие се случва по време на неговия поход на Изток, когато той се намесва в гражданска война между хасмонейските братя Хиркан II и Аристократ II. Помпей застава на страната на Хиркан II, обсажда Йерусалим и в крайна сметка превзема града след тримесечна обсада. Това бележи края на юдейската независимост и началото на римския контрол над областта, която по-късно ще се превърне в провинция под римско управление.

Преди неделния закон папата се намесва в историята, свързана с битката при Панион. Когато той навлиза в пророческата история, появяването му утвърждава видението; видението, което още ще „говори“ в „определеното време“ на неделния закон в САЩ. „Видението“, което се забави, е неуспешното предсказание, което беляза началото на времето на забавянето в притчата за десетте девици. То също така беляза идването на втория ангел от трите ангела в Откровение четиринадесета глава. Неуспешно предсказание, което въведе период на очакване и насърчение да се „чака“ за неговото изпълнение, въпреки че се забави.

В милеристката история времето на забавянето приключи на лагерното събрание в Ексетър от 12 до 17 август 1844 година. Разочарование, предизвикано от несбъднало се предсказание, въведе период на изчакване, предназначен да доведе до завършване на характера у две групи девици, последвано от обяснението на предишното несбъднало се предсказание. Обяснението в Ексетър разкрива подробностите, свързани с видението, когато то се изпълнява. Същите характеристики могат да бъдат забелязани в шестнадесета глава на Евангелието според Матей, когато Христос заведе Своите ученици в Кесария Филипова. От този момент нататък Христос непосредствено поучаваше учениците какво щеше да се случи на кръста.

Оттогава Исус започна да показва на учениците Си, че трябва да отиде в Йерусалим и да пострада много от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да възкръсне. Матей 16:21.

Трябва да се отбележи, че току-що цитираният стих се намира между момента, в който Исус посочи, че Петър е бил насочен от Светия Дух в разпознаването си на Исус като Христос, Сина на живия Бог, и момента, когато Христос започна да ги учи за предстоящия кръст, Петър се възпротиви на тази вест и Христос нарече Петър Сатана. Вестта, която се разпечатва, когато видението се утвърди, поражда две групи поклонници, и двете представени от Петър.

Кесария Филипова е Паниум, и и двете водят към определеното време на кръста в линията на Христос, 22 октомври 1844 г. в милеристката история и неделния закон днес. Паниум, Кесария Филипова и лагерното събрание в Ексетър са един и същ пророчески ориентир. Именно при този ориентир видението се утвърждава с въвеждането на папата в повествованието. Утвърждаването на видението предхожда определеното време, защото Кесария Филипова предхождаше кръста, лагерното събрание в Ексетър предхождаше 22

октомври 1844 г., а Паниум през 200 г. пр. Хр. предхождаше завладяването на Ерусалим от Помпей през 63 г. пр. Хр. Някъде преди неделния закон в САЩ папата, който е тирската блудница, ще навлезе открито в пророческата история. Когато това стане, видението се утвърждава.

Видението се установява в третата посредническа война от единадесета глава. Първата посредническа война илюстрира последната посредническа война, така че последната посредническа война ще притежава същите пророчески характеристики като първата. Южният цар, представен в името Владимир, означаващо владетел на общността, е пометен чрез съюз между папата и президента на Съединените щати. Последният папа ще бъде осмият, който е от седемте, в изпълнение на Откровение седемнадесета глава, и последният президент ще бъде осмият, който е от седемте, както и знамето на сто четиридесет и четирите хиляди.

В началото взаимоотношението между папата и президента беше „тайен съюз“, и съюзът на осмия и последен президент с папата също ще бъде „таен“, защото в този период тирската блудница пророчески е „забравена“. Съюзът между Рейгън и папа Йоан Павел II беше таен, но в същото време папата стана най-разпознаваемото лице на земята. Това, което е „забравено“ относно тирската блудница, която блудства с всички земни царе, е една специфична характеристика на папството, която обединява всичките ѝ грехове в една категория на бунт. Тази характеристика е претенцията на Католическата църква за „непогрешимост“. Този факт е толкова важен, че сега ще завърша тази статия с една глава от Сестра Уайт. Ще продължим тази линия на разсъждение в следващата статия, но докато четете следващата глава от „Великата борба“, помнете, че почти всички членове на кабинета на Тръмп са римокатолици, с примес от петдесетничество и с постоянното влияние на Франклин Грeъм, който неотдавна призова за публични молитви за антихриста на библиейското пророчество.

„Свободата на съвестта — застрашена“

„Романизмът сега се разглежда от протестантите с много по-голямо благоволение, отколкото в предишните години. В онези страни, където католицизмът не е господстващ и папистите водят помирителен курс, за да придобият влияние, се проявява нарастващо безразличие по отношение на доктрините, които отделят реформаторските църкви от папската йерархия; все повече се утвърждава мнението, че в края на краищата ние не се различаваме толкова съществено по жизненоважни точки, колкото се е предполагало, и че една малка отстъпка от наша страна ще ни доведе до по-добро разбирателство с Рим. Имаше време, когато протестантите високо ценяха свободата на съвестта, която бе извоювана с толкова скъпа цена. Те учеха децата си да ненавиждат папизма и смятаха, че да се търси съгласие с Рим би било нелоялност към Бога. Но колко дълбоко различни са чувствата, които се изразяват сега!“

„Защитниците на папството заявяват, че църквата е била оклеветена, и протестантският свят е склонен да приеме това твърдение. Мнозина настояват, че е несправедливо днешната църква да бъде съдена по мерзостите и безумията, които белязаха нейното

господство през вековете на невежество и тъмнина. Те извиняват нейната ужасна жестокост като резултат от варварството на онези времена и изтъкват, че влиянието на съвременната цивилизация е променило нейните чувства.“

„Забравили ли са тези лица претенцията за непогрешимост, издигана в продължение на осемстотин години от тази надменна власт? Далеч не изоставена, тази претенция бе потвърдена през деветнадесетия век с по-голяма категоричност от когато и да било преди. След като Рим заявява, че „църквата никога не е грешила; нито, според Писанията, някога ще погреша“ (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17), как би могла тя да се отрече от принципите, които са ръководили нейния ход през миналите векове?”

„Папската църква никога няма да се откаже от своето претендиране за непогрешимост. Всичко, което е извършила в преследването на онези, които отхвърлят нейните догми, тя счита за правилно; и не би ли повторила същите дела, ако ѝ се представи възможност? Нека ограничения, наложени сега от светските правителства, бъдат премахнати и Рим бъде възстановен в предишната си власт, и скоро би настъпило възраждане на нейната тирания и преследване.

„Един известен писател говори така за отношението на папската йерархия към свободата на съвестта и за опасностите, които особено заплашват Съединените щати от успеха на нейната политика: „Мнозина са склонни да отдават всеки страх от римокатолицизма в Съединените щати на фанатизъм или детинщина. Такива не виждат нищо в характера и отношението на римокатолицизма, което да е враждебно на нашите свободни институции, нито намират нещо злокобно в неговото разрастване. Нека тогава най-напред сравним някои от основните принципи на нашето управление с тези на Католическата църква.““

„Конституцията на Съединените щати гарантира свободата на съвестта. Нищо не е по-скъпо или по-основополагащо. Папа Пий IX, в своето енциклично послание от 15 август 1854 г., каза: „Нелепите и погрешни учения или брътвежи в защита на свободата на съвестта са най-пагубната заблуда — язва, от всички други, най-много достойна да бъде страшена в една държава.“ Същият папа, в своето енциклично послание от 8 декември 1864 г., анатемоса „онези, които отстояват свободата на съвестта и на религиозното богослужение“, както и „всички онези, които поддържат, че църквата не може да употребява сила.“

„Специфичният тон на Рим в Съединените щати не предполага промяна на сърцето. Тя е търпима там, където е безсилна. Епископ О’Конър казва: „Религиозната свобода е само търпяна, докато противоположното не може да бъде приведено в действие без опасност за католическия свят.“... Архиепископът на Сейнт Луис веднъж каза: „Ерес и неверие са престъпления; и в християнските страни, както например в Италия и Испания, където всички хора са католици и където католическата религия е съществена част от закона на страната, те се наказват като другите престъпления.“...

„Всеки кардинал, архиепископ и епископ в Католическата църква полага клетва за вярност към папата, в която се срещат следните думи: „Еретици, схизматици и бунтовници против нашия споменат господар (папата) или неговите гореспоменати приемници ще преследвам и ще им се противопоставям с всички сили.“ — Джосая Стронг, Our Country, гл. 5, пар. 2–4.

„Вярно е, че в общението на Римокатолическата църква има истински християни. Хиляди в тази църква служат на Бога според най-добрата светлина, която имат. Не им се позволява достъп до Неговото слово и затова не разпознават истината. Те никога не са виждали контраста между живата сърдечна служба и кръговрата на празни форми и церемонии. Бог гледа с милостива нежност на тези души, възпитани, както са, във вяра, която е заблуждаваща и неудовлетворяваща. Той ще направи така, че лъчи светлина да проникнат в гъстата тъмнина, която ги обкръжава. Ще им открие истината такава, каквато е в Исус, и мнозина още ще заемат мястото си с Неговия народ.“

„Но римокатолицизмът като система не е в по-голяма хармония с евангелието на Христос сега, отколкото в който и да е предишен период от своята история. Протестантските църкви са в голяма тъмнина, иначе биха разпознали знаменията на времето. Римската църква е далекобхватна в своите планове и начини на действие. Тя използва всяко средство, за да разшири влиянието си и да увеличи мощта си в подготовка за ожесточен и решителен конфликт, за да си възвърне контрола над света, да възстанови гонението и да унищожи всичко, което протестантизмът е извършил. Католицизмът напредва от всички страни. Вижте нарастващия брой на неговите църкви и параклиси в протестантските страни. Погледнете популярността на неговите колежи и семинарии в Америка, така широко посещавани от протестанти. Погледнете нарастването на ритуализма в Англия и честите преминавания в редиците на католиците. Тези неща би трябвало да пробудят тревогата на всички, които ценят чистите принципи на евангелието.“

„Протестантите са се намесвали в делата на папството и са го покровителствали; те са правили компромиси и отстъпки, които самите паписти са изненадани да видят и не успяват да разберат. Хората затварят очите си за истинския характер на римокатолицизма и за опасностите, които трябва да се очакват от неговото надмощие. Народът трябва да бъде събуден, за да се противопостави на настъпленията на този най-опасен враг на гражданската и религиозната свобода.

„Мнозина протестанти предполагат, че католическата религия е непривлекателна и че нейното богослужение представлява скучен, безсмислен кръговрат от церемонии. Тук те грешат. Макар римокатолицизмът да се основава върху измама, той не е груба и тровава измамност. Религиозното служение на Римската църква е церемониал, който прави най-дълбоко впечатление. Неговият великолепен блясък и тържествените му обреди пленяват сетивата на народа и заглушават гласа на разума и на съвестта. Окоето е очаровано. Великолепни църкви, внушителни процесии, златни олтари, обсипани със скъпоценности светилища, изящни картини и превъзходна скулптура въздействат на любовта към красивото. И ухото е също пленено. Музиката е ненадмината. Богатите

звуци на дълбокотонния орган, сливащи се с мелодията на много гласове, когато се разнасят под високите куполи и между колонните редици на нейните величествени катедрали, не могат да не изпълнят ума с благоговение и почит.“

„Това външно великолепие, разкош и церемониалност, които само осмиват копнежите на болната от грях душа, са доказателство за вътрешна поквара. Христовата религия не се нуждае от подобни привлекателни средства, за да бъде препоръчана. В светлината, струяща от кръста, истинското християнство изглежда тъй чисто и прекрасно, че никакви външни украси не могат да увеличат истинската му стойност. Красотата на святостта, кроткият и тих дух — това е, което има стойност пред Бога.“

„Блясъкът на стила не е непременно признак за чиста, възвишена мисъл. Високите представи за изкуството, изтънчената изисканост на вкуса, често съществуват в умове, които са земни и плътски. Сатана често ги използва, за да подтикне хората да забравят нуждите на душата, да изгубят от поглед бъдещия, безсмъртен живот, да се отвърнат от своя безкраен Помощник и да живеят единствено за този свят.“

„Религията на външните форми е привлекателна за необновеното сърце. Пищността и церемониалността на католическото богослужение имат съблазнителна, омайваща сила, чрез която мнозина биват измамани; и започват да гледат на Римската църква като на самата порта на небето. Никой освен онези, които са поставили нозете си твърдо върху основата на истината и чиито сърца са обновени от Божия Дух, не е защитен срещу нейното влияние. Хиляди, които нямат опитно познание за Христос, ще бъдат подведени да приемат формите на благочестието без силата му. Тъкмо такава религия желаят множествата.

„Претенцията на църквата за правото да прощава кара римокатолика да се чувства свободен да греши; а обредът на изповедта, без който нейното опрощение не се дава, също така има склонност да дава простор на злото. Онзи, който коленичи пред паднал човек и разкрива в изповед тайните мисли и въображения на сърцето си, унижава своето човешко достойнство и принизява всеки благороден порив на душата си. Като разкрива греховете на живота си пред свещеник — заблуждаващ се, грешен смъртен, и твърде често покварен от вино и разпътство, — неговият нравствен критерий се понижава и вследствие на това той се осквернява. Представата му за Бога се принизява до подобие на падналото човечество, защото свещеникът стои като представител на Бога. Тази унижителна изповед на човек пред човек е тайният извор, от който е потекло голяма част от злото, което осквернява света и го подготвя за окончателното унищожение. И все пак за онзи, който обича себеугаждането, е по-приятно да се изповяда пред свой събрат смъртен, отколкото да открие душата си пред Бога. За човешката природа е по-приемливо да върши покаяние, отколкото да се откаже от греха; по-лесно е да умъртвява плътта с вретиче, коприва и нараняващи вериги, отколкото да разпне плътските страсти. Тежко е игото, което плътското сърце е готово да носи, само и само да не се покори под игото на Христос.“

„Съществува поразително сходство между Римската църква и юдейската църква по времето на първото идване на Христос. Докато юдеите тайно потъпкваха всеки принцип

на Божия закон, външно те бяха строги в спазването на неговите предписания, обременявайки го с изисквания и предания, които правеха послушанието мъчително и тежко. Както юдеите изповядваха, че почитат закона, така и римокатолиците твърдят, че почитат кръста. Те превъзнасят символа на Христовите страдания, а в живота си се отричат от Онзи, Когото той представя.“

„Папистите поставят кръстове върху своите църкви, върху своите олтари и върху своите одежди. Навсякъде се виждат знаците на кръста. Навсякъде той външно е почитан и възвеличаван. Но ученията на Христос са погребани под маса от безсмислени предания, лъжливи тълкувания и сурови изисквания. Думите на Спасителя относно фанатизирания юдеи се отнасят с още по-голяма сила към водачите на Римокатолическата църква: „Връзват бремена тежки и мъчни за носене и ги налагат на човешките плещи; а сами те не искат да ги помръднат и с пръста си.“ Матей 23:4. Съвестните души са държани в постоянен ужас от страх пред гнева на оскърбения Бог, докато мнозина от църковните сановници живеят в разкош и плътски наслади.”

„Поклонението пред образи и мощи, призоваването на светци и възвеличаването на папата са сатанински средства, чрез които се привличат умовете на хората далеч от Бога и от Неговия Син. За да постигне тяхната гибел, той се стреми да отклони вниманието им от Този, чрез Когото единствено могат да намерят спасение. Той ще ги насочи към всеки предмет, който може да бъде поставен на мястото на Онзи, Който е казал: „Дойдете при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.“ Матей 11:28.

„Постоянното усилие на Сатана е да представя погрешно Божия характер, естеството на греха и действителните въпроси, заложи на карта във великата борба. Неговата софистика намалява задължителната сила на божествения закон и дава на хората свобода да грешат. В същото време той ги кара да таят неверни представи за Бога, така че да се отнасят към Него със страх и омраза, а не с любов. Жестокостта, присъща на собствения му характер, се приписва на Твореца; тя се въплъщава в религиозни системи и се изразява в начини на поклонение. Така умовете на хората биват заслепявани и Сатана ги осигурява като свои оръдия, за да воюват против Бога. Чрез извратени представи за божествените качества езическите народи бяха доведени дотам да вярват, че човешките жертви са необходими, за да се спечели благоволенieto на Божеството; и под различните форми на идолопоклонство са били извършвани ужасни жестокости.“

Римокатолическата църква, съчетавайки формите на езическото и християнството и, подобно на езическото, изопачавайки Божия характер, е прибегвала до практики не по-малко жестоки и отвратителни. В дните на върховенството на Рим съществуваша оръдия за мъчение, за да принуждават към съгласие с нейните учения. Имаше кладата за онези, които не желаеха да отстъпят пред нейните претенции. Имаше кланета в мащаб, който никога няма да бъде узнат, докато не бъде разкрит в съда. Църковни сановници изучаваха под ръководството на Сатана, своя господар, как да измислят средства за причиняване на възможно най-големи мъчения, без да се отнема животът на жертвата. В много случаи този пъклен процес се повтаряше до крайната граница на човешката

издръжливост, докато природата не се отказваше от борбата и страдалецът не приветстваше смъртта като сладостно избавление.

„Такава бе съдбата на противниците на Рим. А за нейните привърженици тя имаше дисциплината на бича, на изнуряващия глад, на телесните лишения във всяка възможна, съкрушаваща сърцето форма. За да си осигурят благоволенieto на Небето, каещите се престъпваха Божиите закони, като престъпваха законите на природата. Те бяха учени да разкъсат връзките, които Той е установил, за да благославят и радват земното странстване на човека. Гробището съдържа милиони жертви, които прекараха живота си в напразни усилия да надвият естествените си привързаности, да потиснат, като оскърбителни за Бога, всяка мисъл и чувство на съчувствие към своите близки.

„Ако желаем да разберем преднамерената жестокост на Сатана, проявявана в продължение на стотици години не сред онези, които никога не са чували за Бога, а в самото сърце и по цялата шир на християнския свят, трябва само да погледнем историята на римокатолицизма. Чрез тази колосална система на измама князът на злото постига целта си — да нанася безчестие на Бога и да причинява окаяност на човека. И когато виждаме как той успява да се прикрива и да извършва делото си чрез водачите на църквата, можем по-добре да разберем защо изпитва толкова голяма ненавист към Библията. Ако тази Книга бъде четена, милостта и любовта на Бога ще бъдат разкрити; ще се види, че Той не възлага върху хората нито едно от тези тежки бремена. Всичко, което Той изисква, е съкрушено и разкаяно сърце, смирен, послушен дух.“

„Христос не дава в Своя живот никакъв пример мъже и жени да се затварят в манастири, за да станат годни за небето. Той никога не е учил, че любовта и състраданието трябва да бъдат потискани. Сърцето на Спасителя преливаше от любов. Колкото повече човек се приближава до нравственото съвършенство, толкова по-изострени са неговите чувства, толкова по-проницателно е възприятието му за греха и толкова по-дълбоко е съчувствието му към страдащите. Папата претендира, че е наместник на Христос; но как неговият характер издържа в сравнение с този на нашия Спасител? Известно ли е някога Христос да е предавал хора на затвор или на мъчения, защото не са Му отдавали почит като на Царя на небето? Чувал ли се е Неговият глас да осъжда на смърт онези, които не Го приемаха? Когато бе пренебрегнат от хората в едно самарянско село, апостол Йоан се изпълни с негодувание и попита: „Господи, искаш ли да кажем да слезе огън от небето и да ги погълне, както направи Илия?“ Исус погледна със съжаление към Своя ученик и смърри суровия му дух, като каза: „Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси.“ Лука 9:54, 56. Колко различен от духа, проявен от Христос, е духът на Неговия предполагаем наместник.“

„Римската църква сега представя пред света благовиден образ, прикривайки с извинения своята история на ужасяващи жестокости. Тя се е облякла в христоподобни одежди; но е непроменена. Всеки принцип на папството, който е съществувал в миналите векове, съществува и днес. Ученията, измислени в най-мрачните векове, се поддържат и сега. Никой да не се заблуждава. Папството, което протестантите днес са тъй готови да почитат, е същото, което владееше света в дните на Реформацията, когато Божии човечеци

се изправяха, с опасност за живота си, за да изобличат неговото беззаконие. То притежава същата гордост и надменна самонадеяност, която властваше над царе и князе и си присвояваше Божиите прерогативи. Неговият дух е не по-малко жесток и деспотичен сега, отколкото когато потъпкваше човешката свобода и убиваше светиите на Всевишния.“

„Папството е именно това, което пророчеството предсказа, че ще бъде — отстъплението на последните времена. 2 Солунци 2:3, 4. Част от неговата политика е да приема такъв облик, който най-добре ще осъществи целта му; но под променливия вид на хамелеона то крие неизменната отрова на змията. „Вяра не бива да се пази към еретици, нито към лица, заподозрени в ерес“ (Lenfant, volume 1, page 516), заявява то. Трябва ли тази власт, чиято история в продължение на хиляда години е написана с кръвта на светиите, сега да бъде призната за част от Христовата църква?

„Не без основание в протестантските страни се изтъква твърдението, че католицизмът се различава по-малко от протестантизма, отколкото в предишни времена. Настъпила е промяна; но промяната не е в папството. Католицизмът наистина прилича в голяма степен на протестантизма, който съществува днес, защото протестантизмът е деградирал така дълбоко от дните на реформаторите.

„Тъй като протестантските църкви са търсили благоволение на света, лъжливото човеколюбие е заслепило очите им. Те не виждат, че е правилно да мислят добро за всяко зло, и като неизбежен резултат накрая ще повярват зло за всяко добро. Вместо да стоят в защита на вярата, веднъж завинаги предадена на светиите, те сега, тъй да се каже, се извиняват на Рим за своето нелюбвеобилно мнение за него, молейки прошка за своята тесногърдост.“

„Голяма част, дори от онези, които не гледат с благоволение на римокатолицизма, слабо съзнават опасността от неговата сила и влияние. Мнозина изтъкват, че умственият и нравственият мрак, господстващ през Средновековието, е благоприятствал разпространението на неговите догми, суеверия и потисничество, и че по-голямата просветеност на новото време, всеобщото разпространение на знанието и нарастващата търпимост по въпросите на религията изключват възраждането на нетърпимостта и тиранията. Самата мисъл, че подобно състояние на нещата ще съществува в тази просветена епоха, бива осмивана. Вярно е, че велика светлина — умствена, нравствена и религиозна — озарява това поколение. В откритите страници на Божието свято Слово небесна светлина е изляна върху света. Но трябва да се помни, че колкото по-голяма е даруваната светлина, толкова по-голям е мракът на онези, които я изопачават и отхвърлят.“

„Едно изучаване на Библията, съпроводено с молитва, би показало на протестантите истинския характер на папството и би ги накарало да го ненавиждат и да го отбягват; но мнозина са толкова мъдри в собствените си очи, че не чувстват нужда смирено да търсят Бога, за да бъдат водени в истината. Макар да се гордеят със своето просвещение, те не познават нито Писанията, нито Божиата сила. Те трябва да имат някакво средство, чрез което да успокояват съвестта си, и търсят онова, което е най-малко духовно и

унизително. Това, което желаят, е начин да забравят Бога, който да минава за начин да Го помнят. Папството е добре пригодно да посрещне нуждите на всички тях. То е подготвено за две категории хора, които обхващат почти целия свят — онези, които биха желали да се спасят чрез заслугите си, и онези, които биха желали да се спасят в греховете си. Ето тайната на неговата сила.“

„Беше показано, че ден на голяма умствена тъмнина е благоприятен за успеха на папството. Още ще се покаже, че ден на голяма умствена светлина е също тъй благоприятен за неговия успех. В минали векове, когато хората бяха без Божието слово и без познанието на истината, очите им бяха завързани и хиляди бяха уловени в примка, без да виждат мрежата, разстлана пред нозете им. В това поколение има мнозина, чиито очи се заслепяват от блясъка на човешките спекулации, „наука, лъжливо наречена така“; те не различават мрежата и влизат в нея така охотно, сякаш са със завързани очи. Бог е определил умствените способности на човека да бъдат считани за дар от неговия Създател и да бъдат употребявани в служба на истината и правдата; но когато се подхранват гордост и честолюбие и хората издигат собствените си теории над Божието слово, тогава разумът може да причини по-голяма вреда, отколкото невежеството. Така лъжливата наука на настоящото време, която подкопава вярата в Библията, ще се окаже тъй успешна в подготвянето на пътя за приемането на папството с неговите привлекателни форми, както задържането на знанието е проправило пътя за неговото възвеличаване през Тъмните векове.“

„В движенията, които сега се развиват в Съединените щати, за да се осигури за институциите и обичаите на църквата подкрепата на държавата, протестантите следват по стъпките на папистите. Нещо повече, те отварят вратата за папството да възвърне в протестантска Америка върховенството, което е изгубило в Стария свят. А онова, което придава по-голяма значимост на това движение, е фактът, че главната цел, която се има предвид, е налагането на неделното съблюдаване — обичай, който произхожда от Рим и който той изтъква като знак на своята власт. Именно духът на папството — духът на съобразяване със светските обичаи, почитането на човешките предания над Божиите заповеди — прониква в протестантските църкви и ги води към това да вършат същото дело на възвеличаване на неделята, което папството е извършило преди тях.“

„Ако читателят желае да разбере кои сили ще бъдат употребени в предстоящия скоро конфликт, нужно е само да проследи свидетелството за средствата, които Рим е използвал за същата цел в отминалите векове. Ако желае да узнае как паписти и протестанти, обединени заедно, ще постъпят с онези, които отхвърлят техните догми, нека види духа, който Рим прояви спрямо съботата и нейните защитници.

„Царски укази, вселенски събори и църковни наредби, поддържани от светската власт, бяха стъпките, чрез които езическият празник достигна своето почетно положение в християнския свят. Първата обществена мярка, налагаща спазването на неделята, беше законът, издаден от Константин. (321 г. сл. Хр.) Този указ изискваше жителите на градовете да почиват в „достопочтения ден на слънцето“, но позволяваше на селските жители да продължат земеделските си занимания. Макар по същество да беше езически

закон, той беше наложен от императора след неговото номинално приемане на християнството.“

Тъй като царският указ не се оказал достатъчен заместител на Божествения авторитет, Евсевий — епископ, който търсел благоволението на князете и бил особен приятел и ласкател на Константин — издигнал твърдението, че Христос е прехвърлил съботата върху неделята. Не било представено нито едно свидетелство от Писанията в доказателство на новото учение. Самият Евсевий неволно признава неговата неистинност и посочва истинските извършители на промяната. „Всичко — казва той — което е било дълг да се върши в събота, ние прехвърлихме върху Деня на Господа.“ — Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, page 538. Но доводът в полза на неделята, колкото и да бил безпочвен, послужил да окуражи хората да потъпкват съботата на Господа. Всички, които желали да бъдат почитани от света, приели популярния празник.

„Когато папството се утвърди здраво, делото по възвеличаването на неделята бе продължено. За известно време хората се занимаваха със земеделски труд, когато не присъстваха на църковните богослужения, и седмият ден все още се смяташе за събота. Но постепенно бе извършена промяна. На заемащите свещени длъжности бе забранено да произнасят съд по какъвто и да е граждански спор в неделя. Скоро след това на всички лица, от какъвто и да било ранг, бе заповядано да се въздържат от обикновен труд под страх от глоба за свободните и бой с пръчки в случая на слугите. По-късно бе постановено богатите да бъдат наказвани с отнемане на половината от имотите им; и накрая — ако останат все така упорити — да бъдат превръщани в роби. Низшите класи трябваше да понасят вечно изгнание.“

„И чудесата бяха призовани на помощ. Между другите знамения се съобщаваше, че един земеделец, който се канел да изоре нивата си в неделя, докато чистел плуга си с парче желязо, желязото се залепило здраво за ръката му и в продължение на две години той го носел със себе си, „за своята твърде голяма болка и срам“.“ — Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, page 174.

„По-късно папата даде нареждания енорийският свещеник да увещава нарушителите на неделята и да им пожелае да отидат на църква и да отправят молитвите си, за да не навлекат върху себе си и върху съседите си някое голямо бедствие. Един църковен събор изтъкна довода, тъй широко употребяван оттогава насетне, дори и от протестанти, че щом хора са били поразявани от мълния, докато са работели в неделя, тя трябва да е съботата. „Явно е — казаха прелатите, — колко велико е било Божието негодувание поради тяхното пренебрегване на този ден.“ Тогава бе отправен призив свещеници и служители, крале и князе, и всички верни люде „да положат най-големите си усилия и грижа този ден да бъде възстановен в честта му и, за честта на християнството, занапред да бъде спазван по-благоговейно“. — Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day*, page 271.

Тъй като решенията на съборите се оказаха недостатъчни, към светските власти бе отправена молба да издадат указ, който да всели ужас в сърцата на народа и да го

принуди да се въздържа от работа в неделя. На синод, проведен в Рим, всички предишни решения бяха потвърдени с по-голяма сила и тържественост. Те бяха също включени в църковното право и наложени от гражданските власти в почти цялото християнство. (Вж. Heylyn, *History of the Sabbath*, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)

Но липсата на библейски авторитет за пазенето на неделята причиняваше немалко смущение. Народът поставяше под въпрос правото на своите учители да пренебрегнат ясното заявление на Йехова: „Седмият ден е събота на Господа, твоя Бог“, за да почетат деня на слънцето. За да се запълни липсата на библейско свидетелство, бяха необходими други средства. Един ревностен застъпник на неделята, който към края на дванадесети век посети църквите в Англия, срещна съпротива от верни свидетели на истината; и неговите усилия бяха толкова безплодни, че той напусна страната за известно време и започна да търси някакво средство, чрез което да наложи своите учения. Когато се завърна, липсата бе запълнена и в по-нататъшните си трудове той срещна по-голям успех. Той донесе със себе си свитък, представян като произхождащ от Самия Бог, който съдържаше необходимата заповед за спазването на неделята, заедно с ужасни заплахи, за да всява страх у непокорните. Този скъпоценен документ — също тъй долен фалшификат, както и установлението, което поддържаше — се твърдеше, че е паднал от небето и е бил намерен в Йерусалим, върху олтара на св. Симеон, на Голгота. Но всъщност източникът, от който произхождаше, бе понтификалният дворец в Рим. Измами и фалшификации за утвърждаване на силата и благоденствието на църквата във всички векове са били считани за законни от папската йерархия.

„Свитъкът забраняваше труда от деветия час, три часа следобед, в съботния ден, до изгрев слънце в понеделник; и бе заявено, че неговият авторитет е потвърден чрез много чудеса. Съобщаваше се, че лица, работещи след определения час, били поразявани от парализа. Един мелничар, който се опитал да смели житото си, видял вместо брашно да избликва порой от кръв и мелничното колело спряло, въпреки силния напор на водата. Жена, която поставила тесто в пещта, го намерила сурово, когато го извадила, макар че пещта била много гореща. Друга, която имала тесто, приготвено за печене в деветия час, но решила да го остави до понеделник, на следващия ден открила, че то било оформено на хлябове и изпечено чрез божествена сила. Човек, който изпекъл хляб след деветия час в събота, намерил, когато го разчупил на следващата сутрин, че от него бликнала кръв. Чрез такива абсурдни и суеверни измислици застъпниците на неделята се стараели да утвърдят нейната святост. (Вж. Roger de Hoveden, *Annals*, vol. 2, pp. 526–530.)“

„В Шотландия, както и в Англия, по-голямо зачитане на неделята бе постигнато чрез свързването ѝ с част от древната събота. Но времето, което трябваше да се пази свято, се различаваше. Едикт от краля на Шотландия постановяваше, че „събота от дванадесет часа на обяд трябва да се счита за свята“ и че никой човек, от това време до понеделник сутрин, не бива да се занимава със светски дела. — Morer, pages 290, 291.

„Но въпреки всички усилия да се утвърди святостта на неделята, самите паписти публично признаваха божествения авторитет на съботата и човешкия произход на установлението, с което тя бе заместена. През шестнадесети век един папски събор ясно

заяви: „Нека всички християни помнят, че седмият ден бе осветен от Бога и е бил приет и спазван не само от юдеите, но и от всички други, които претендират, че се покланят на Бога; макар че ние, християните, сме променили тяхната събота в Деня на Господа.“ — Пак там, стр. 281, 282. Онези, които посягаха на божествения закон, не бяха невежи относно характера на своето дело. Те съзнателно се поставяха над Бога.

„Поразителна илюстрация на политиката на Рим спрямо онези, които не са съгласни с него, бе дадена в дългото и кърваво гонение на валдензите, някои от които бяха пазители на съботата. И други пострадаха по подобен начин заради верността си към четвъртата заповед. Историята на църквите в Етиопия и Абисиния е особено знаменателна. Сред мрака на Тъмните векове християните от Централна Африка бяха изгубени от поглед и забравени от света, и в продължение на много векове те се радваха на свобода в изповядването на вярата си. Но накрая Рим научи за тяхното съществуване и императорът на Абисиния скоро бе подмамен да признае папата за наместник на Христос. Последваха и други отстъпки.“

„Беше издаден указ, забраняващ спазването на съботата под най-тежки наказания. (Виж Michael Geddes, Church History of Ethiopia, pages 311, 312.) Но папската тирания скоро стана тъй мъчителна иго, че абисинците решиха да го свалят от вратовете си. След ужасна борба римокатолиците бяха прогонени от техните владения и древната вяра беше възстановена. Църквите се радваха на свободата си и никога не забравиха урока, който бяха научили относно измамата, фанатизма и деспотичната власт на Рим. В пределите на своето усамотено царство те бяха доволни да останат, неизвестни за останалата част от християнския свят.

„Църквите в Африка пазеха съботата така, както тя се пазеше от папската църква преди пълното ѝ отстъпление. Макар да пазеха седмия ден в послушание към Божиата заповед, те се въздържаха от труд в неделя съобразно обичая на църквата. След като придоби върховна власт, Рим беше потъпкал Божиата събота, за да възвеличи своята собствена; но църквите в Африка, останали скрити в продължение на почти хиляда години, не участваха в това отстъпление. Когато бяха поставени под властта на Рим, те бяха принудени да отхвърлят истинската и да възвишат лъжливата събота; но щом отново възвърнаха своята независимост, те се върнаха към послушание на четвъртата заповед.

„Тези свидетелства от миналото ясно разкриват враждебността на Рим към истинската събота и към нейните защитници, както и средствата, които той употребява, за да почете установлението, създадено от самия него. Божието слово учи, че тези сцени ще се повторят, когато римокатолици и протестанти се обединят за възвеличаването на неделята.

„Пророчеството от Откровение 13 заявява, че силата, представена чрез звяра с агнешки рога, ще накара „земята и живеещите на нея“ да се поклонят на папството — тук символизирано чрез звяра, „приличен на леопард“. Звярът с двата рога трябва още да каже „на живеещите по земята да направят образ на звяра“; и освен това трябва да заповяда на всички, „малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби“, да приемат белега на звяра. Откровение 13:11–16. Бе показано, че Съединените щати са силата,

представена чрез звяра с агнешки рога, и че това пророчество ще се изпълни, когато Съединените щати наложат спазването на неделята, която Рим изтъква като особено признание на своето върховенство. Но в това отдаване на почит към папството Съединените щати няма да бъдат сами. Влиянието на Рим в страните, които някога са признавали неговото господство, все още е далеч от унищожение. И пророчеството предсказва възстановяване на неговата мощ. „И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; и смъртната му рана оздравя; и целият свят се почуди и тръгна след звяра.“ Стих 3. Нанасянето на смъртната рана сочи към падението на папството през 1798 година. След това, казва пророкът, „смъртната му рана оздравя; и целият свят се почуди и тръгна след звяра“. Павел ясно заявява, че „човекът на греха“ ще продължи до второто пришествие. 2 Солунци 2:3–8. До самия край на времето той ще продължава делото на измамата. И тайнозрителят заявява, също отнасяйки се до папството: „И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, чиито имена не са записани в книгата на живота.“ Откровение 13:8. И в Стария, и в Новия свят папството ще получи почит чрез отдаваната чест на неделната институция, която почива единствено върху авторитета на Римската църква.“

„От средата на деветнадесетото столетие изследователите на пророчествата в Съединените щати представят това свидетелство на света. В събитията, които сега се разгръщат, се вижда бързо придвижване към изпълнението на предсказанието. У протестантските учители се наблюдава същото претендиране за божествен авторитет в подкрепа на неделното празнуване и същата липса на библейски доказателства, както у папските водачи, които изфабрикуваха чудеса, за да запълнят мястото на една заповед от Бога. Твърдението, че Божиите съдби се стоварват върху хората поради нарушаването от тяхна страна на неделната събота, ще бъде повтаряно; то вече започва да се изтъква. И едно движение за налагане спазването на неделята бързо набира сила.“

„Чудна в своята проникателност и коварство е Римската църква. Тя може да разчете онова, което предстои. Тя изчаква своето време, виждайки, че протестантските църкви ѝ отдават почит чрез приемането на фалшивата събота и че се готвят да я наложат чрез самите средства, които самата тя е употребявала в отминали дни. Онези, които отхвърлят светлината на истината, още ще потърсят помощта на тази самонарекла се непогрешима власт, за да възвеличат една институция, която е произлязла от нея. Колко охотно тя ще се притече на помощ на протестантите в това дело, не е трудно да се предположи. Кой разбира по-добре от папските водачи как да постъпват с онези, които са непокорни на църквата?“

„Римокатолическата църква, с всичките си разклонения по целия свят, образува една огромна организация под контрола на папския престол и предназначена да служи на неговите интереси. Нейните милиони членове, във всяка страна на земното кълбо, са наставлявани да се считат обвързани с вярност към папата. Каквато и да е тяхната националност или тяхното управление, те трябва да смятат властта на църквата за стояща над всяка друга. Макар да могат да полагат клетва, с която се задължават на вярност към държавата, зад нея стои обетът за послушание към Рим, който ги освобождава от всяко задължение, противоречащо на неговите интереси.“

„Историята свидетелства за нейните изкусни и настойчиви усилия да се вмъкна в делата на народите; и след като веднъж е спечелила опора, да прокарва собствените си цели, дори с гибелта на князе и народи. В 1204 година папа Инокентий III изтръгва от Петър II, крал на Арагон, следната необикновена клетва: „Аз, Петър, крал на арагонците, заявявам и обещавам винаги да бъда верен и послушен на моя господар, папа Инокентий, на неговите католически приемници и на Римската църква, и вярно да пазя моето царство в неговото послушание, защитавайки католическата вяра и преследвайки еретическата поквара.“ — John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec.

„55. Това е в съгласие с твърденията относно властта на римския понтиф, „че е законно за него да сваля императори“ и „че може да освобождава поданиците от тяхната вяроност към несправедни владетели“. — Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

„И нека се помни, че гордостта на Рим е в това, че той никога не се променя. Принципите на Григорий VII и Инокентий III все още са принципите на Римокатолическата църква. И ако само разполагаше със силата, тя би ги привела в действие днес със същата енергичност, както в изминалите векове. Протестантите малко съзнават какво вършат, когато предлагат да приемат помощта на Рим в делото за възвеличаването на неделята. Докато са устремени към осъществяването на своята цел, Рим се стреми да възстанови своята власт, да си възвърне изгубеното върховенство. Нека веднъж бъде установен в Съединените щати принципът, че църквата може да използва или да контролира силата на държавата; че религиозните обреди могат да бъдат налагани чрез светски закони; накратко, че властта на църквата и държавата трябва да господства над съвестта — и триумфът на Рим в тази страна е осигурен.“

„Божие слово е дало предупреждение за надвисналата опасност; ако то бъде пренебрегнато, протестантският свят ще узнае какви в действителност са целите на Рим едва когато стане твърде късно да избегне примката. Той безшумно нараства в могъщество. Неговите доктрини упражняват влиянието си в законодателните зали, в църквите и в сърцата на хората. Той издига своите възвишени и масивни постройките, в чиито тайни укрития ще бъдат повторени предишните му гонения. Потайно и незабелязано той укрепва силите си, за да прокарва собствените си цели, когато настъпи времето да нанесе удар. Всичко, което желае, е изгодна позиция, и тя вече му се предоставя. Скоро ще видим и ще почувстваме каква е целта на римския елемент. Който повярва и се покори на Божието слово, по този начин ще навлече върху себе си укор и гонение.“ Великата борба, 563–581.